

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Block_Lawrence-Sbirani_Ackermanu.pdb

PDB Name: Block L. Sbirani Ackermanu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK
SBÍRANÍ ACKERMANŮ

Jednoho jinak nevýznamného říjnového odpoledne se ozval u dveří Florence Ackermanové zvonek. Slečna Ackermanová právě sledovala v televizi soutěžní pořad a nespokojeně sykala nad duševní neschopností soutěžících; teď šla k domovnímu telefonu, aby se zeptala, kdo je dole.

"Western Union," oznámil mužský hlas.

Slečna Ackermanová si znovu sykla, jak to před chvílí činila na adresu moderátora. Tentokrát syknutí platilo lidem, kteří ztratili klíč a zvoní na jiné nájemníky, aby je pustili do budovy. Sykala na účet možných zlodějů a násilníků, kteří se v přestrojení za poslíčky a dodavatele snažili vloudit do chodeb a na schodiště. Před léty měl dům vrátného, ale nový majitel omezil služby ve snaze snížit náklady a zároveň rozeštvat nájemníky mezi sebou.

"Telegram pro slečnu Ackermanovou," dodal ten hlas.

Že by skutečně telegram? Možné to je, připouštěla slečna Ackermanová. Lidé věčně umírají a druzí lidé nevědí nic lepšího než podávat o tom telegrafické zprávy. A vždycky je snadnější zmáčkout bzučák na kohokoli uvnitř než dlouho přemítat. Dveře jejího bytu ovšem zůstanou zavřené a ostatní nájemníci ať se o sebe starají sami. Florence Ackermanová se o sebe starala celý život a zbytek planety to klidně může dělat taky.

Stiskla bzučák, pak šla ke dveřím a přiložila oko ke špehyrce. Postavou připomínala ptáčka a musela si stoupnout na špičky, aby kukátkem viděla, ale vydržela tak dlouho, než se objevil ten, kdo jí volal. Byl to mladík a na nose měl velké brýle proti slunci se zrcadlovými skly. Kromě toho, že mu zakrývaly velkou část obličeje, bránily brýle slečně Ackermanové i jinak, aby postřehla něco víc z jeho zevnějšku. Její pozornost totiž neodolatelně přitahoval odraz vlastního kukátka v těch sklech.

Mladý muž, aniž si uvědomoval, že je pozorován, zabušil klouby na dveře. "Telegram," zavolal.

"Strčte jej pod dveře."

"Musíte mi podepsat, že jste ho převzala."

"To je k smíchu, příjem telegramu se nemusí podepisovat. A vlastně se dnes obvykle vyřizují telefonicky."

"Tenhle podepsat musíte."

Tvář slečny Ackermanové, mimochodem ani zdaleka ne fádňící, nabyla bystřejšího výrazu. Ji, předmět nevraživosti několika generací odrostlejších školáků, nemohly zastrašit jedny brýle se zrcadlovými skly. "Vstrčte to pod dveře," nařídila.

"Já potom dveře otevřu a podepišu se vám do knížky." Pokud je vůbec co pod ty dveře strkat, pomyslela si, a dost o tom pochybovala.

"To nemůžu."

"Pročpak?"

"To je zpívaný telegram. Tady to stojí, zpívaný telegram pro slečnu Ackermanovou."

"A vy mi ho máte zazpívat?"

"Jo."

"Tak zpívejte."

"Děláte si legraci, madam? Mám zpívat blahopřejnej telegram skrz zavřené dveře? To snad ne."

Slečna Ackermanová vydala zase svůj sykavý zvuk. Já nevěřím, že pro mne vůbec nějaký telegram máte," pravila.

"Western Union už nějakou dobu zpívané telegramy nedoručuje. Pamatuji si, že jsem o tom četla článek v Timesech."

Nepokládala za nutné dodat, jak mizivě nepatrná je pravděpodobnost, že by někdo poslal zpívaný telegram jí.

"Já vím jenom tolik, že tohleto mám zazpívat, ale když nechcete otevřít dveře..."

"To mě ani ve snu nenapadne."

"... tak jděte do háje, slečno Ackermanová. Bez urážky, ale já jim řeknu, že jsem vám to zazpíval, a vy si říkejte, co chcete."

"Vy ani neumíte pořádně lhát, mladý muži. Já teď zavolám policii a vám bych radila, abyste odsud zmizel, než přijdou."

"Víte, co mi můžete," pravil mladík, ale v rozporu se svými slovy jí přece vypověděl, co by to mělo být. Jeho návrhy se nemusíme zabývat, jen poznamenejme, že slečna Ackermanová by se jimi patrně neřídila a vzhledem ke své výchově a povaze by se o to ani nepokusila.

Ale nevolala ani policii. Lidé, kteří říkají "Teď zavolám policii", to málokdy udělají. Slečna Ackermanová uvažovala, že na místní okrsek zavolá, ale pak si řekla, že by to byla ztráta času. Podle vši pravděpodobnosti ten mladý muž, ať už mu

šlo o cokoli, zmizel a nevrátí se. A slečna Ackermanová si připomněla, jak před dvěma léty, jen pár měsíců po svém odchodu do penze, když se vrátila domů z odpoledního koncertu komorní hudby, zjistila, že jí vyloupili byt a odcizili věci za několik set dolarů. Zavolala policii v bláhovém domnění, že to k něčemu povede, načež strávila několik hodin sepsáním hlášení a uváděním výrobních čísel; skončilo to tím, že jí laskavý detektiv sdělil, že výsledek bude nulový. Je fakt, že ani tentokrát by jí nebylo k ničemu, kdyby byla policii zavolala.

Slečna Ackermanová se vrátila do křesla a celkem snadno se opět vpravila do televizní soutěže. Ani chvíli si nelámala hlavu s tím, kdo by jí mohl zpívaný telegram poslat, protože si byla s chladnou jistotou vědoma, že to neudělal nikdo, že žádný telegram neexistoval, že mladý muž ji chtěl znásilnit nebo oloupit nebo jinak poškodit, takže její život by byl podstatně horší než dosud. Že násilníků a lupičů a jim podobných je až hanba, nebylo pro slečnu Ackermanovou nic nového. Žila v New Yorku od narození a počítala s možností takové ničemnosti, stejně jako obyvatelé Kalifornie počítají se zemětřesením nebo jako rolníci na svazích Vesuvu uznávají, že v povaze sopek je občasná erupce. Slečna Ackermanová seděla v křesle, vstala z něj, aby si udělala čaj, vrátila se do křesla se šálkem v ruce a soustředila se na televizní program.

Příští odpoledne, když si z krámu za rohem vezla svou malou kabelu na kolečkách, popadl ji pár šlachovitých rukou a surově ji zatáhl do úzké uličky mezi dvěma cihlovými budovami. Ruka v rukavici ji ucpala ústa, prsty se zabořily do tváře.

Uslyšela, jak jí někdo zpívá do ucha: "Šťěstí, zdraví, ty stará škatule, šťastí, zdraví." Potom ucítila v prsou ostrou bolest a pak nic, už nikdy nic.

"Penzionovaná učitelka," řekl Freitag. "Cestou domů s nákupem. Ztracená práce, ne? Probodnutá kvůli tomu, co měla v peněžence, a kolik už toho tak asi mohlo být? Žila ze sociální péče a z důchodu, a při tom, jak nám dneska dává zabrat inflace, toho u sebe moc mít nemohla. Proč vraží někdo kudlu do starý paní jako ona, krucinál? Nemusel ji zabíjet."

"Třeba křičela," mínil Keň Poolings, "a on zpanikařil."

"Nikdo křik neslyšel. Ne že by to něco dokazovalo, tak či tak." Byli zase zpátky na stanici a Jack Freitag popíjel vlažnou kávu z plastového kelímku. Nebýt té umělé hmoty, neměl by nápoj vůbec žádnou chuť. "Ackermanová, Ackermanová, Ackermanová. Je to hnus, jak ti parchanti zacházejí se starejma lidma. Ale za to můžou soudci. Pouštějí ty lumpy rovnou zase na ulici. Měli by takový zmetky likvidovat, jenže to by nebylo humánní. Vrazit nůž do stařenky, to je humánní. Ackermanová, Ackermanová. Proč mi to jméno něco připomíná?"

"Byla to učitelka. Možná že jsi někdy chodil do její třídy."

Freitag zavrtěl hlavou. Já jsem vyrůstal v Chelsea. Čtyřadevadesátá západní. Slečna Ackermanová učila celý život tady na Washington Heights, tři bloky od svého bytu. Ani zabít se nedala jinde. Ackermanová. Aha, já už vím. Jsou to tři nebo čtyři dni, co si jeden teplouš přivedl druhýho domů a ten ho za to oddělal, pamatuješ? Svázal ho a vyřezal do něj všechno možný, tak ho našli. V Daily News toho bylo na tři stránky. Rituální vražda, sadistický kult, sexuální zvrácenost a takový kecý. Jmenoval se Ackerman."

"Kterej?"

"Ten mrtvej. Toho chlápka, co to udělal, ještě nechytli. Ani nevím, jestli už jsou s tím dál."

"Je v tom nějaký rozdíl?"

"Mně je to teda jedno." Freitag dopil kávu, hodil prázdný kelímek směrem ke kovovému zelenému koši na odpadky, pozoroval, jak krouží po obrubě a padá na podlahu. "Knicksové to mají letos nahnutý," podotkl. "Ale ty o košíkovou nesto-jíš, vid'?"

"Můj sport je hokej."

"Hokej," řekl Freitag. "No, s Rangersama to taky smrdí. Jenže oni smrděj na ledě." Zaklonil se v křesle a zasmál se vlastnímu vtipu. Na dvě oběti vražd, které měly náhodou stejné příjmení Ackerman, už přestal myslet.

Mildred Ackermanová ležela na zádech. Kůži měla vlhkou potem, údy ztěžklé doznělou rozkoší. Muž, který ležel vedle ní, se pohnul, položil jí ruku na tělo a začal ji hladit. "Ach, Bille," zašeptala, "to je tak příjemné. Miluju to, jak se mě dotýkáš."

Muž ji hladil dál.

"Tvůj dotek, to je nádhera. Pevný, ale něžný. Tušila jsem to v tobě, hned jak jsem tě viděla." Otevřela oči a otočila se k němu. "Věříš na intuici, Bille? Já ano. Myslím, že je možné dozvědět se o někom hodně jen na základě intuitivních pocitů."

"A co jsi vycítila o mně?"

"Že budeš silný, ale něžný. Že nám spolu bude dobře. A tobě bylo, vid'?"

"Nepoznalas to?" Millie se zahihňala.

"Tak ty jsi rozvedená," řekl.

"Hm. A ty? Vsadila bych se, že jsi ženatý, přízněj se. Mně to nevadí, jestli jsi."

"Nejsem. Jak dlouho jsi rozvedená?"

"Už skoro pět let. V lednu to bude přesně pět let. To jsme se rozešli, ale pak to trvalo ještě šest měsíců, než nás rozvedli. Proč?"

"A tvůj manžel se jmenoval Ackerman?"

"No. Wallace Ackerman."

"Děti jste neměli?"

"Ne. Já chtěla, ale on ne."

"Hodně žen si bere zpátky své dívčí jméno, když se rozvedou."

Hlasitě se rozesmála. "Ty neměly takové jméno za svobodna jako já. Nevěřil bys, s jakým jménem jsem se narodila."
"Tak schválně."

"Plonková. Millie Plonková. Řekla bych, že jsem se za Wallyho vdala už proto, abych se toho jména zbavila. Mildred je už samo o sobě hrozné, ale Plonková? Radši na to zapomenout. Tak mě napadá, že tys mi své příjmení vůbec neřekl."
"Ne?" Ruka laskala Milliino břicho, jako by odváděla její pozornost. "Tak ty ses rozhodla, že budeš Ackermanová dál, co?"

"Jistě. Proč ne?"

"To je fakt. Proč ne?"

"Špatné jméno to není."

"Hmmm," protáhl muž. "Mimochodem, ten tvůj byteček je moc hezký. Bydlíš tu dlouho?"

"Od rozvodu. Je trochu malý. Jen garsonka."

"Ale dost prostorná a musíš mít báječnou vyhlídku. Z okna se díváš na řeku, vid'?"

"No jistě. A z osmnáctého poschodí už je vidět kus světa."

"Některým lidem vadí bydlet tak vysoko."

"Mně to nikdy nevadilo."

"Osmnáct pater," broukl muž. "Kdyby nějaká osoba vypadla z toho okna, moc by z ní dole nezbylo, co?"

"Prosím tě, nemluv takhle."

"Nemohla by se dělat ani pitva, aby se poznalo, jestli vypadla z okna živá nebo mrtvá."

"Nech toho, Bille. Člověku běhá mráz po zádech."

"Žije tvůj bývalý manžel v New Yorku?"

"Wally? Někdo mi myslím říkal, že se přestěhoval na západní pobřeží, ale když mám být upřímná, nevím, jestli vůbec žije."

"Hmmm."

"A komu na tom záleží? Ty máš tak protivné otázky, Bille."

"Vážně?"

"No. Ale máš na mou duši nejrozkošnější ruce na světě. Tak nádherně se mě dotýkáš. A oči, ty jsou prostě překrásné. Že už ti jich to říkalo hodně?"

"Ani ne."

"No vlastně, kdo to má vědět. Nosíš pořád ty své bláznivé brýle, člověk se ti chce podívat do očí a vidí jen dvě zrcadla. To je hřích, mít tak krásné oči a schovávat je."

"Osmnáct pater, tomu už říkám pád."

"Cože?"

"Nic," usmál se. Jen jsem řekl nahlas, co mě napadlo."

@@@

Freitag vzhledl, když jeho parták vešel do místnosti. Jsi nějak zelený," poznamenal. "Stalo se něco?"

"Ale, jen jsem se díval do Postu a oni tam mají případ, ze kterého se člověku dělá na nic. Toho chlapíka ze Sheepshead Bay, taky je to polda."

"O čem to mluvíš?"

Poolings pokrčil rameny. Jednou za pár měsíců se taková věc stává. Ten polda byl buď v depresi nebo se pohádal se ženou nebo něco podobného, já nevím. Tak ji zastřelil, pak jejich dvě děti, kluka a holku, ty zastřelil ve spánku, a potom šel ven a dal si bouchačku do úst. Vystřelil si mozek."

"Kristepane."

"Člověk žasne, co se asi tomu člověku děje v hlavě, že udělá něco takového. To se najednou úplně zblázní nebo co? Já prostě nechápu lidi, který něco takového provedou."

"Já nechápu lidi vůbec, tečka. Tys toho chlapíka znal?"

"Ale ne, vždyť je ze Sheepshead Bay. Teda byl ze. Sheepshead Bay. A vlastně ani nebyl od státní policie. Byl to polda z městský dopravy."

"Jestli je někdo třeba věčně v podzemce, musí se to na něm projevit. Z toho se nutně dřív nebo pozděj zcvokneš."

"Asi jo."

Freitag vytáhl cigaretu z krabičky v kapse u košile, poklepal jí o desku stolu, podržel ji mezi palcem a ukazováčkem, zamračil se na ni a vrátil ji do krabičky. Snažil se nevykouřit víc než krabičku denně, ale moc se mu to nedařilo. "Možná že chtěl přestat kouřit," usoudil. "Možná ho to rozčilovalo a už to nevydržel."

"To je snad trochu přehnaný, nemyslíš?"

"Že by? Vážně?" Freitag znova vyndal cigaretu, vstrčil ji do úst a zapálil. "Mně se to tak přehnaný nezdá. Ostatně, jak se ten člověk jmenoval?"

"Ten dopravní polda? Prosím tě, já nevím. Proč?"

"Mohl bych ho znát. Já znám plno poldů u dopraváků."

"Je to v Postu. Bluestein ho zrovna čte."

"No, je to asi jedno. Dopravní polda je moře a já jich zas tolik neznám. A ty, co znám, nejsou cvoci."

"Já jsem si jeho jména ani nevším," připustil Poolings. "Přece jen se mrknu. Třeba ho budu znát já."

Poolings odešel, ale za chvíli se vrátil se znepokojeným výrazem. Freitag se na něj podíval tázavě.

"Rudy Ackerman," řekl.

"Toho neznám. Ale moment."

"No právě. Další Ackerman."

"To už jsou tři Ackermani, Kene."

Je to šest Ackermanů, když počítáš i manželku a děti."

"No jo, ale tři případy. Chci říct, že není žádná souvislost mezi tím, že tenhle polda a jeho žena a děti měli stejné příjmení, ale když připočteš i tu učitelku a teplouše, souvislost tady je."

"Je to běžný jméno."

"Fakt? Jak běžný, Keně?" Freitag se nahnul kupředu, zamáčkl cigaretu, vzal manhattanský telefonní seznam a otevřel jej. "Ackerman, Ackerman," broukal si a listoval. "Tady to máme. Jo, je běžný. Jen na Manhattanu jsou dva sloupce Ackermanů. A to se ještě někdy píšou se dvěma n. To by mě zajímalo."

"Co?"

Jestli je tu nějaká souvislost."

Poolings se posadil na roh Freitagova stolu. "Kde by se jaká souvislost vzala?"

"To bych taky rád věděl."

"Není to možný, Jacku. Starou učitelku zapíchne na Washington Heights nějaký vagabund. Teplouš se chytne špatného kámoše a ten drsňák ho sváže a umučí k smrti. A polda z Tranzitního se pomine a postřílí ženu, děti a sebe. Souvislost veškerá žádná."

"Až na to, že mají všichni stejné příjmení."

"Jo. A my dva si toho čistě náhodou všimneme, protože jsme jednu tu vraždu vyšetřovali a o těch dvou dalších jsme četli."

"Tak."

"Takže možná nikdo jinej neví, že jsou tři případy vražd, který se týkají Ackermanů. Může být, že kromě nás dvou si nikdo jinej tyhle malý souvislosti nevšiml."

"No a?"

"Možná že jsme si něčeho nevšimli my," řekl Freitag. Vstal. "Možná že nejsou jenom tři. Možná že když si projdeme záznamy o všech úmrtích za posledních pár týdnů, najdeme v nich Ackermanů jako smetí."

"To myslíš vážně, Jacku?"

"Vypadá to bláznivě, vid'? Jo, to tedy rozhodně vypadá."

"Jestli zůstanou jen ti tři, nic to nedokazuje, nemám pravdu? Chci tím říct, že to je běžné jméno a v New York City umírá násilnou smrtí hodně lidí. Ve městě s osmi miliony lidí se člověk nesmí moc divit, když dojde ke třem čtyřem vraždám denně. To není ani tak velký průměr, ve srovnání s jinými městy. A při třech nebo čtyřech vraždách denně se můžou během pár týdnů vyskytnout tři Ackermani jako čistě náhodná souvislost, aniž by to člověk musel pokládat za potrhle."

"To je fakt."

"Ale dejme tomu, že nebudou jen tři."

"Ty máš vnuknutí, Jacku. Že je to tak?"

Freitag přikývl. "Přesně ti to došlo. Vnuknutí. Uvidíme, jestli mi kape na karbid. Přesvědčíme se o tom."

"Pětinku courvoisieru, V. S. O. P." Mel Ackerman si vzal žebříček, aby na láhev dosáhl. "Tady je to, pane. Ještě něco?"

"Všechny prachy, co máte v pokladně."

Ackermanovi se zatetelilo u srdce. Viděl v mužově ruce revolver a jemu samotnému se ruce roztřásl tak, že lahvičku s koňakem málem upustil. Ježíšmarjá," zasténal. "Nemohl byste to namířit někam jinam? Mě to hrozně znervózňuje."

"Prachy," nařídil muž.

"Jistě, hned. Kéž byste si, mládenci, vzali občas na mušku taky někoho jiného. Tohle už je počtvrté za poslední dva roky, co si mě vypůjčili. Vy byste si mohl myslet, že už si zvyknu, ne? Poslyšte, já jsem pojištěný, takže o peníze mi nejde, jen buďte opatrný s tou bouchačkou, prosím vás. V pokladně toho moc není, ale s radostí vám to dám do halíře." Stiskl knoflík "Žádný prodej" a vyndal bankovky ze všech přihrádek. Pod vyndávacím podnosem měl několik set dolarů ve velkých bankovkách, ale na ty nechtěl lupič upozorňovat. Někdy ho pistolník přinutil podnos vyndat a vybrat všechno. Jindy si lupič vzal, co mu podával, a koukal zmizet. Melovi Ackermanovi to bylo jedno, tak či tak. Hlavně že z toho vyšel živý, že si maniak vzal peníze a zmizel, aniž použil zbraň.

"Čtyřikrát za dva roky," říkal Ackerman, zatímco vyprazdňoval pokladnu, a zároveň si všiml celkového mužova zevnějšku. Vysoký, ale ne příliš mladý, patrně mu ještě nebylo třicet. Běloch. Urostlý, žádné vousy, žádný knírek. Velké brýle proti slunci se zrcadlovými skly mu zakrývaly podstatnou část obličeje.

"Tady to máte," řekl Ackerman a podával mu bankovky. "Všecko v pořádku. Chcete, abych si za pultem lehl, než odejdete?"

"Proč?"

"Vím já? Ten poslední chlápek, co mě obral, mi to nařizoval. Možná že to viděl v televizi nebo kde. Nezapomeňte tu brandy."

"Já nepiju."

"Takže vy chodíte do krámů s lihovinami jen kvůli tržbě, je to tak?" Mel se začínal uvolňovat. "To je jediný způsob, jak nám dáte utržit, co?"

Já jsem nikdy předtím krám s lihovinami nevyloupil."

"Takže začínáte se mnou? Čemu vděčím za tu čest?"

"Vašemu příjmení."

"Příjmení?"

"Jmenujete se Melvin Ackerman, ne?"

"No a?"

"Tak ti patří tohle," řekl muž a vypálil Ackermanovi tři kulky do prsou.

"Je to k zbláznění," řekl Freitag, "prostě k zbláznění. Minulý měsíc zahynulo dvaadvacet lidí s příjmením Ackerman. Poslouchej. Arnold Ackerman, padesát šest let, žil ve Flushingu. Skočil nebo spadl pod vlak."

"Nebo ho tam někdo hodil."

"Nebo ho tam někdo hodil," souhlasil Freitag. "Wilma Ackermanová, dvaadesát let, žila ve Flatbushu. Srdeční infarkt. Mildred Ackermanová, šestatřicet, východní 87. ulice, vypadla z okna v 18. poschodí. Rudolph Ackerman, to je ten dopravní polda, zabil ženu a děti a spáchal sebevraždu. Florence Ackermanová byla probodena, Samuel Ackerman spadl ze schodů, Lucy Ackermanová to přehnal s prášky na spaní, Waltera Ackermana zabil elektrický proud, když na něj ve vaně spadlo rádio, Melvin Ackerman je ten, co ho právě zastřelili při loupežném přepadení..." Freitag rozpráhl ruce. Je to k neuvěření. A úplně k zbláznění."

"Některá ta úmrtí musejí být přirozená," připomněl Poolings. "Třeba tohle. Sarah Ackermanová, osmasedmdesát, ležela dva měsíce na oddělení pro pacienty s konečným stadiem rakoviny u sv. Vincence a minulý týden umřela. To přece musí být náhoda."

"Hm. Pokud někdo neproklouzl na oddělení a nepodřel jí na obličej polštář, protože se mu nelíbilo její příjmení."

"To mi připadá dost přitažené za vlasy, Jacku."

"Přitažené za vlasy? Oč je to přitaženější než to ostatní? Je to snad bláznivější než to, co se stalo těm ostatním Ackermanům? Nějaký pošuk pobíhá kolem a zabíjí lidi, kteří nemají nic společného než stejné příjmení. Nejsou naprosto nijak příbuzní, rozumíš. Někteří z těch Ackermanů jsou židé a někteří křesťani. To jméno je z těch, co se hodí na obojí. Tamten Wilson Ackerman je dokonce černoch. Takže ten chlap si nevyrovnává účty s jednou rodinou. Jemu leží v žaludku to jméno, ale proč?"

"Možná že tu někdo sbírá Ambrose," navrhl Poolings.

"Cože? Kde jsi sebral jakého Ambrose?"

"Ale, o tom jsem jednou četl," vysvětloval Poolings. "Ten spisovatel Charles Fort psal o prapodivných věcech, které se stávají, a jedna z nich bylo to, že nějaký člověk, který se jmenoval Ambrose, zašel za roh a zmizel a zároveň zmizel v Mexiku spisovatel Ambrose Bierce, a tak on napsal, že možná někdo sbírá Ambrose."

"To je k smíchu."

"No jo. Ale já jsem myslel..."

"Že třeba někdo sbírá Ackermány."

"Právě."

"Že je zabíjí. Zabíjí všechny s tím příjmením a pokaždé to udělá jinak. Každý hromadný vrah, o kterém jsem kdy slyšel, měl metodu, co jí byl posedlej a používal ji pořád dokola, ale tenhle nikdy neprovede jednu věc dvakrát. My tu teda máme - kolik? - dvaadvacet úmrtí. I kdyby do toho některé spadlo náhodou, je bez debaty, že aspoň patnáct z těch dvaadvaceti má na svědomí ten cvok, ať je to, kdo chce. Bude mít co dělat, když bude chtít to svoje řádění zamaskovat. Většina těch úmrtí vypadá jako sebevražda nebo náhodná smrt a ta ostatní byla naražena tak, aby vypadala jako zabití při vloupání, která s ničím nesouvisejí. Proto nemělo tolik Ackermanů sebemenší podezření. Keně, mně nejde do hlavy proč. Proč to dělá?"

"Určitě je to blázen."

"Samosebou je blázen, ale i když je někdo blázen, to ještě neznamená, že nemá důvody pro to, co dělá. Až na to, že to jsou důvody bláznivé. Jaký důvody může mít tenhle?"

"Pomstu."

"Chce se pomstít všem Ackermanům na světě?"

Poolings pokrčil rameny: "Co jiného? Snad mu kdysi někdo jménem Ackerman ublížil a on si to chce vyřídit se všemi Ackermány na světě. Myslím, že na tom nezáleží, pokud jde o to, abychom ho chytili, a až ho budeme mít, nejsnáze ten důvod zjistíme, když se ho zeptáme."

"Jestli ho chytime."

"Dřív nebo pozděj nám do rukou padne, Jacku."

"Bud', anebo město přijde o všechny Ackermány. Možná že se jmenuje Ackerman on sám."

"Proč si to myslíš?"

"Snad se chce vypořádat s otcem, snad se nenávidí, já nevím. Když potřebuješ někde začít hledat, bude lip začít u lidí, kteří se jmenují Ackerman, než co se tak nejmenují."

"Ackermanů je ale hrozná síla. To bude fuška, všechny je najít. V těch pěti okresech jich musí být pár stovek a bůhvíkolik jich ještě nemá telefon. A jestli ten chlap, co po něm jdeme, nemá stále bydliště a přespává po všelijakých hotelích, nemáme vůbec šanci ho najít, i kdyby užíval svoje jméno, což by asi nedělal, když uvážíš, jak to jméno nenávidí."

Freitag si zapálil cigaretu. "Možná že to jméno má rád. Možná s ním chce zůstat jedinej na světě."

"Vážně si myslíš, že máme prověřit všechny Ackermány?"

"Ono to bude každý den snadnější, Keně. Protože každý den jich bude k prověřování méně."

"Panebože."

"Je to tak."

"Budeme to dělat sami, Jacku?"

"Nedovedu si představit, jak bychom to zvládli. Radši to vezmeme nahoru a oni ať rozhodnou, jak s tím dál. Co se bude dít, to víš."

"Co?"

"Dostane se to do tisku."

"Kristepane!"

"Tak tak." Freitag potáhl z cigarety, rozkašlal se, zaklel, a přesto potáhl znova. "Noviny. V tu ránu začnou všichni zbylí Ackermani ve městě panikařit a ostatní lidi zrovna tak. Co udělá náš cvok, na to se mě neptej, protože to nevím. No, to už bude starost někoho jinýho." Vstal. "A to je to, co potřebujeme - aby to byla starost někoho jinýho. Pojďme s tím poručíkovi rovnou, ať vykoumá, co se s tím dá dělat."

Růžový gumový míček zběsile skákal příjezdovou cestou dolů k ulici. Byla to tady na předměstí Staten Islandu mezi novostavbami ulice poklidná a navíc slepá. Dům byl bungalov koloniálního typu, se třemi ložnicemi. Příjezdová cesta byla betonová, na dvou jejích deskách otiskl své tlapy nějaký velký hafan. Malý chlapec, který se hnal střemhlav za míčkem, měl vlasy jako len a oči chrpově modré, a když se za dřevěným keřem zvedl nějaký muž a jednou rukou míček chňapl, klučík pochopitelně žasl.

"Mám tě," řekl muž a pod rukou míč chlapci hodil; ten jej nechtyl hned, ale až po druhém odskoku.

"Ahoj," řekl chlapec.

"Ahoj."

"Díky," dodal hošík s pohledem na míček v ruce. "Byl by se zakutálel na ulici."

"Vypadalo to tak."

"Já na ulici nemám chodit. Kvůli autům."

"To je rozumný."

"Ale někdy se mi ten praštěnej míček přece na ulici skutálí a co mám potom dělat?"

"To je problém," souhlasil muž a prohrábl rukou chlapcovy světlé vlasy. "Kolik je ti let, kamaráde?"

"Pět a půl."

"To je správněj věk."

"Bude mi šest."

"No, to dá rozum."

"Ty máš legrační brejle."

"Tyhle?" Muž si je sundal, chvíli se na ně díval a zase si je nasadil. "Zrcadlovky," vysvětlil.

"Já vím. Jsou legrační."

"To vážně jsou. Jak se jmenuješ?"

"Mark."

"Vsaďme se, že znám tvoje příjmení."

"Fakticky?"

"Vsaďm se, že jsi Ackerman."

"Jak to víš?" Hoch se v zadumání zamračil. "Aha, už vím, ty určitě znáš tátu."

"Jsme staří kámoši. Je doma?"

"Prosím tě. Přece pracuje."

"To mě mělo napadnout. Co jinýho by Hale Ackerman dělal, když je tak krásně, ne? A co máma? Ta doma je?"

"Jo, dívá se na telku."

"A ty si hraješ venku."

"Jo."

Muž ztišil hlas do dramatického šepotu: "Je to tvrdá robota, synku, ale to neznamená, že se u ní obejdeš bez srdce."

Pamatuj si to."

"Cože?"

"Ale nic. Rád jsem tě poznal, Marku, kamaráde. Řekni rodičům, ať jsou šťastní, že tě mají. Je to pro ně větší štěstí, než vůbec tuší."

"Jak to myslíš?"

"To nic," řekl muž laskavě. Já se teď musím trmácet zpátky až k přivozu a jet tou hloupou starou lodí zpátky na Manhattan a pak musím jít na..., "dívá se na kousek papíru, který vyndal z kapsy, "... na Seaman Avenue v nějakém zas..., teda zapadlém koutě na Washington Heights. Jen doufám, že ti nebudou mít tak roztomilé dítě."

"Ty jsi legrační."

"To si piš," řekl muž.

"Policejní ochrana," opakoval poručík. Byl to robustní muž a dolní čelist měl vyvinutou až příliš. Už od narození nevypadal zvlášť šťastně a létům práce u policie vděčil za hluboké vrásky nespokojenosti kolem očí a úst. "To je první krok, ale jak ho vůbec můžete provést? V našich pěti obvodech je pár stovek lidí, kteří se jmenují Ackerman, a jeden může být na řadě stejně jako druhý. A my ksakru ani nevíme, před kým je chráníme. Nevíme, jestli je to jeden maniak nebo celá banda. To znamená, že si musíme vzít každého mrtvého Ackermana na tomhle seznamu a zpětně jeho případ prozkoumat, abychom našli nějaký společný bod, bez něhož by naše pátrání mělo asi takové vyhlídky jako stará po panně na Osmé avenue. Před dvaadvaceti lety jsem mohl jít k policii nebo k hasičům a nedovedl jsem se rozhodnout. Víte, co jsem udělal? Hodil jsem si zatracenou minci. A padla mi hlava."

"Pokud jde o chránění těch lidí..."

"Pokud jde o ochranu, jak ji chcete zajistit a přitom tu věc nezveřejnit? A co pak, když se ta věc dostane do všech novin a když se dejme tomu vy budete jmenovat Ackerman a zjistíte, že nějaký debil vyhlásil válku vašemu příjmení?"

"Počítám, že bych vypadl z města."

"Možná že byste vypadl z města, a možná, že byste dostal infarkt, a možná, že byste zavolal starostovi a seřval ho, a možná, že byste zůstal sedět v bytě s nabitou pistolí a zastřelil pošťáka, kdyby se vám zdálo, že dělá něco podezřelého. A kdybyste byl možná jiný typ blázna a o tomhle četl, že by to dopadlo jako s dítětem, kterému říkáte, aby si nestrkalo fazoli do nosu, zkrátka byste se sebral a připojil se k té štvanci na Ackermány. Nebo kdybyste byl blázen ještě jiného typu, který my všichni dobře známe, tak byste zavolal na policii a přiznal se. Jen aby ti milí poldové měli co dělat." Jeden polda zasténal.

"Jo jo," přitakal poručík. "Takhle to vypadá. Takže za prvé nechceme, aby se ta věc dostala do tisku, ale..."

"Ale na to už je pozdě," ozval se nějaký hlas u dveří. A policista v uniformě vešel do kanceláře s čerstvým výtiskem newyorských Post v ruce. "Buďto jim to někdo řek, nebo si sami dali dohromady, kolik je jedna a jedna."

"A já moh bejt hasič," povzdechl si poručík. "Moh jsem se klouzat po tyči a nosit tu jejich přilbu a všecko, ale místo toho mi musí padnout ta zatracená hlava."

Mladý muž zaplatil pokladní a nesl si svůj podnos přes jídelnu k dlouhému stolu vzadu. Tam už sedělo půl tuctu lidí. Mladý muž se k nim připojil, pojídal své makaróny se sýrem, srkal kávu a poslouchal, jak debatují o vraždách Ackermanů. Já myslím, že je to kultovní případ," říkala jedna dívka. "Takové věci jsou v Kalifornii na denním pořádku jako surfování a všechny ty vylomeniny ze západního pobřeží. Abyste se mohl stát členem, musíte zabít někoho, kdo se jmenuje Ackerman."

"To je jedna teorie," namítl mladý vousatý muž. "Já osobně hádám, že ta záležitost má logičtější motiv. Podle mě je to řetězové vraždění."

Někdo chtěl vědět, co to znamená.

"Řetězové vraždění," opakoval vousáč. "Náš vrah má silný motiv zabít určitou osobu, která se jmenuje náhodou Ackerman. Problém mu ale dělá to, že jeho motiv je tak silný, že by okamžitě upadl do podezření. On proto zabije celý houf Ackermanů, takže ta jedna osoba, o jejíž bezživosti mu jde, je jenom jedna z mnoha. Jeho motiv se prostě ztratí." Mluvčí se usmál. "V detektivkách je to běžné. Teď se to děje ve skutečném životě. Není to poprvé, co život napodobí fikci."

"To je moc logické," namítlá mladá žena. "Mimo to všichni ti vrahové mají různé metody a v mnoha případech to má vypadat, jako když to vůbec vražda není. Řetězový vrah by přece tak nepostupoval, ne?"

"Mohl by, kdyby byl moc, moc chytrý."

"Ale to by byl příliš chytrý, než aby mu to bylo na prospěch, nemyslíš? Ba ne, já říkám, že měl záhu na jednoho Ackermana a že se rozhodl vyhubit celý jejich rod. Jako Hitler Židy."

Hovor v tomto duchu pokračoval, aniž by do něj mladý muž pojídající makaróny se sýrem přispěl jediným slovem. Řeč se pomalu vytrácela, stejně jako lidé od stolu, až nakonec zůstal jen ten mladík a dívka, vedle které se posadil. Ona se napila kávy, vdechla kouř z cigarety a usmála se na něj. "Vy jste neřekl vůbec nic," podotkla. "O těch vraždách Ackermanů."

"Ne," přisvědčil. "Lidi určitě povídali leccos zajímavého."

"A co si myslíte vy?"

"Pokládám se za šťastného, že se nejmenuju Ackerman."

"A jak se jmenujete?"

"Bill. Bill Trenholme."

"Já jsem Emily Kuystendahlová."

"Emily," řekl. "Pěkné jméno."

"Děkuju. Ale vážně, co si myslíte vy? Doopravdy?"

"Doopravdy?"

"No."

"Inu," protáhl, "nemám moc velké mínění o teoriích, které tu všichni předkládali. Řetězové vraždy a kultovní zabíjení a to ostatní. Mám svou vlastní teorii, ale také to není nic jiného. Jen teorie."

"Tu bych tedy ráda slyšela."

"Chtěla byste?"

"Určitě."

Podívali se na sebe a jako by se domluvili beze slov. Usmál se a ona také. "Tak dobře," řekl po chvíli. "Za prvé si myslím, že to byl jen jeden chlápek. Žádná skupina zabijáků. Soudím podle toho, jak to bylo načasováno. A protože mění vražednou metodu, myslím si, že chce udržet to, co dělá, pod pokličkou tak dlouho, jak to půjde."

"To zní rozumně. Ale proč?"

"Myslím, že ho to baví."

"Baví?"

Muž přikývl. "Je to jen hypotéza, ale předpokládejme, že jednou někoho zabil, jen pro ten samotný prožitek. Aby zjistil, jaké to je, řekněme. Aby rozšířil oblast svých životních zkušeností."

"Panebože."

"Můžete to přijmout jako hypotézu?"

"Asi ano. Jistě."

"V pořádku. Tak teď můžeme dál předpokládat, že se mu to líbilo, nějak ho to vzrušovalo. Jinak by v tom nepokračoval. K tomu jsou rozhodně precedenty. Ne všichni vražední maniaci v dějinách byli prostě posedlí. Některé z nich to vzrušovalo, a proto s tím nepřestávali."

"Z toho mi naskakuje husí kůže."

"Je to děsivá představa," připustil. "Ale dejme tomu, že první člověk, kterého ten pošuk zabil, se jmenoval Ackerman a že on chtěl zabíjet lidi dál a chtěl si z toho udělat hru. Tak..."

"Hru!"

"Jistě, proč ne? Mohl v tom prostě jet dál, užívat si svých zvrácených radovánek a čekat, jak dlouho bude trvat policii a tisku, než tomu přijdou na kloub. Ackermanů je spousta. Je to běžné jméno, ale ne tak běžné, aby se to schéma dřív nebo později nezačalo rýsovat. Pomyslete si například, kolik je ve městě Smithů. Pochybuji, že by policie z různých okrsků koordinovala svou činnost tak úzce, a myslím, že statistický úřad si ani ve snu nevšimne, jestli hodně zemřelých má stejné příjmení, takže je otázka, jak dlouho potrvá, než se schéma začne vynořovat samo. Prosím, teď se to stalo a jaké máme skóre? Sedmadvacet?"

"Myslím, že to číslo uváděli v novinách."

"Je to slušný součet, když si to tak vezmete. A to ještě může být pár Ackermanů nezapočítaných. Jeden nebo dva nebožtíci v řece, například."

"Vy to říkáte tak..."

"Jak?"

"Nevím. Mě prostě mrazí, když na to myslím. Bude teď pokračovat? Dokud ho nechytanou?"

"Myslíte, že ho chytanou?"

"No a ne? Dřív nebo později? Ackermanové už vědí, že se musejí mít na pozoru, a policie bude mít zvýšenou pohotovost. Říká se tomu tak, ne? Zvýšená pohotovost."

"Takový je termín."

"Tak myslíte si, že ho chytí?"

Mladý muž chvíli přemýšlel. "Určitě ho chytí, jestli v tom bude pokračovat."

"Vy se domníváte, že může přestat?"

Já bych to udělal. Kdybych byl na jeho místě."

"Kdybyste byl na jeho místě. To je nápad!"

"Jen si dovoluji malou projekci. A když v ní mám pokračovat, tak kdybych byl ten zmetek, nechal bych Ackermany, kteří ještě na světě zbyli, na pokoji."

"Protože by to bylo moc nebezpečné?"

"Protože by to už pro mě nebyla žádná psina."

"Psina!"

"Ale no tak," řekl s úsměvem. "Když si jednou odmyslíte tu zlovolnost toho, která je strašlivá, to připouštím, nechápete, jaká to může být zábava pro vyšinutou mysl? Ale pokuste se nevidět v něm bytost jen a jen krutou. Uvažujte o něm jako o člověku, který reaguje na určitou výzvu. Prosím, teď policie a noviny a Ackermani sami vědí, co se děje, takže v tu chvíli už to není hra. Hra skončila, a kdyby v ní měl pokračovat, bude to už jen jeho osobní vyhlazovací válka. A pokud nemá opravdu nějakou silnou zášť proti Ackermanům, tak bych řekl, že je nechá být." Pohlédla na něj zamyšleně. "To by potom mohl přestat vůbec."

"Jistě."

"A uniknout pronásledování?"

"Asi ano. Pokud ho nechytanou za vraždu někoho jiného." Oči se jí rozšířily a on se zašklebil. "Emily, nemůžete přece čekat, že nechá svého nového koníčku tak docela? Když si s ním užil tolik švandy? Já se domnívám, že zabíjáci takového kalibru toho nikdy nenechávají, když už jim to jednou přešlo do krve. Nepřestanou, dokud je dlouhá ruka zákona nepopadne za šos."

"Říkáte to tak divně."

"Jak divně?"

"Dlouhá ruka zákona... Jako byste si z toho dělal legraci."

"Ale když vidíte, jak si ten člověk počínal, musíte uznat, že staví zákon trochu do směšného postavení, nemyslíte?"

"No asi ano."

Zasmál se a vstal. "Tady budou zavírat. Kam máte namířeno? Doprovodím vás domů."

"Musím na předměstí."

"No vidíte, já taky."

"A kdybych šla do centra?"

"Měl bych v tom směru taky co dělat, milá Emily."

Na ulici řekla: "Ale co si myslíte, že podnikne? Za předpokladu, že máte pravdu a on přestane zabíjet Ackermany, ale zabíjet bude dál. Bude si vybírat nevinné oběti prostě náhodou?"

"Jestli je to obsedantní typ - a on mi takový připadá -, tak ne. Ne, řekl bych, že si vybere úplně jinou kategorii lidí."

"Jiné příjmení? Prohlédne si telefonní seznam a nechá se inspirovat? Panebože, to je hrozné pomyšlení. Řeknu vám, jsem šťastná, že nemám tak běžné jméno. Na celém světě není dost Kuystendahlů, aby to pro něj bylo zajímavé."

"Trenholmů taky ne. Ale Emily není tak vzácná, ne?"

"Cože?"

"Víte, on si nemusí příští oběti vybírat podle příjmení. On se tomu naopak asi vyhne, protože na to by po té aféře s Ackermany policie asi brzy přišla. Zato si může zvolit jinou kategorii. Třeba vousaté muže. Majitele oldsmobilů."

"Propánakrále."

"Lidi, co nosí hnědé boty. Co pijou bourbon. Anebo, ehm, děvčata, co se jmenují Emily."

"To není legrace, Bille."

"Samozřejmě není důvod, aby to musela být Emily. Prostě jakékoli křestní jméno, v tom je celý vtip, v té nahodilosti. Vybere si třeba muže jménem Bili, když na to přijde. V každém případě to bude policii trvat, než na to přijde, nemyslíte?"

"Nevím."

"Máte strach, Emilko?"

"Strach ani ne."

"Rozhodně se nemáte čeho bát," řekl a ochranitelsky jí ovinul ruku kolem pasu. "Já na tebe dám dobrý pozor, holčičko."

"Fakticky?"

"Spolehni se."

Kousek cesty šli mlčky a za dalších pár okamžiků se dala s úlevou obejmout. Když na přechodu čekali na zelenou, muž zamumlal: "Sbírka Emilek."

"Říkals něco?"

Jen něco pro sebe," odpověděl. "Nic důležitého."